

[Udenrigsministeren.]

rigtighed. Nu er moral jo et ord, som kan betyde så meget, og som i hvert fald kan bruges til så mange formål, ikke mindst i den forbindelse, vi drøfter i dag, så mon ikke vi skal lade det ord ligge?

Hvad aftalerne angår, vil jeg gerne tilføje, at på nuværende tidspunkt, hvor den nye regering i Bonn netop har fremsat en erklæring, der bebuder visse ændringer og giver udtryk for et ønske om at nå en forsoning med Østeuropa, da kan det kun virke uheldigt, om Tysklands naboer ændrede deres officielle holdning til Østtyskland. Det må nu foreløbig være rigtigt at se, hvor langt den tyske regerings linje kan føre i Europa. Nu som før vil vor Tysklandspolitik være ledet af ønsket om at nå frem til en retfærdig og for hele det tyske folk tilfredsstillende løsning.

Forslagsstillerne ønsker udvalgsbehandling af forslaget. Regeringen kan, som det vil fremgå af det, jeg har sagt, ikke acceptere forslaget, men dersom tinget beslutter en udvalgsbehandling, er jeg naturligvis fuldt rede til i udvalget at gøre nærmere rede for synspunkter og vurderinger i denne sag.

Per Hækkerup: I bemærkningerne til forslaget siger forslagsstillerne, at forslaget skal opfattes som en helhed, men udtrykker dog samtidig, at man forventer, at forskellige partier måske kan have en forskellig eller en varieret opfattelse af spørgsmålet om anerkendelse af de fem regeringer, der her bliver nævnt, og jeg kan bekræfte, at det i hvert fald er tilfældet for mit partis vedkommende.

For så vidt angår den første regering, regeringen i den demokratiske republik i Vietnam, Nordvietnam, så er vi af den opfattelse, at denne regering opfylder betingelserne, de almindelige folkeretlige forudsætninger for en anerkendelse, og vi kan ikke se, at der i øvrigt skulle foreligge nogen politiske forhold, som er af en sådan uafklaret karakter, at man ikke kunne skride til en sådan anerkendelse. Vi har naturligvis bemærket os regeringens standpunkt hertil, og vi er af den opfattelse, at et spørgsmål om det rette tidspunkt for anerkendelsen kan naturligvis overvejes. Vi var da også, da dette spørgsmål blev

drøftet i sin tid i juni måned, villige til at overveje spørgsmålet om tidspunktet for anerkendelsen, men da vi dengang fik indtrykket af, at det var regeringens og regeringspartierne opfattelse, at en sådan anerkendelse skulle vente, indtil fredsforhandlingerne i Paris de facto var afsluttet, så mente vi at måtte opretholde vort ønske om en anerkendelse på et tidligere tidspunkt. Siden da har fredsforhandlingerne med Nordvietnam nærmest befundet sig i et dødvande, og man må jo spørge sig selv, om ikke en anerkendelse — ikke så meget Danmarks anerkendelse alene, men anerkendelse fra visse staters side — af den nordvietnamesisiske regering kunne bidrage til at bringe en forøget bevægelighed i forhandlingerne i Paris. Det er et vurderings-spørgsmål, og her kan man se forskelligt på tingene. Vi tror altså, at det ville være rigtigt, at Danmark nu skred til en sådan anerkendelse.

Med hensyn til det andet forslag, om at anerkende Nordkoreas regering, så opfylder Nordkoreas regering, så vidt vi kan skønne det, også de sædvanlige folkeretlige kriterier, en regering, der faktisk udøver magten i et afgrænset område og er af en vis stabilitet osv., så ud fra det synspunkt skulle der i og for sig ikke være noget i vejen for, at vi kunne gå til en sådan anerkendelse af denne regering. Udenrigsministeren nævnede i sin afvisning af at gøre det, at det ville være i strid med den holdning, som FN har indtaget, og det er for så vidt rigtigt. Nu er det ikke på forhånd givet, at optagelse af en stat som medlem af FN er en forudsætning folkeretligt for en anerkendelse af en regering. Vi anerkender jo regeringer i lande, der ikke er medlemmer af FN. Men det må også erkendes, at der ikke er indtruffet nogen ændring i situationen for Nordkoreas vedkommende, siden vi sidste gang har drøftet disse spørgsmål, og siden også den socialdemokratiske mindretalsregering afviste anerkendelse af Nordkorea. Jeg vil dog gerne sige, at når man står over for en situation som den i Nordkorea og Sydkorea, hvor der jo har eksisteret en tilstand af våbenhvile i en meget lang årrække, så ville det vel nok være hensigtsmæssigt, om man efterhånden fik en løsning på spørgsmålet om disse staters repræsentation i De Forenede Natio-